

Hensyn til hvilke den ovennævnte begrænsende Tilskødsordning er stiftet; disse kunne udøves leilighedsvis uden fra Arbeidsgiverens Side at udgjøre eller at knytte sig til et Erhverv, og man har derfor anset det rigtigt kun at medtage dem med den angivne Indskrænkning.

Endelig er, som tidligere bemærket, Søfart og Fiskeri med danske Fartøier inddragne under Lovens, saaledes selvfølgelig, at den i § 1 angivne almindelige Regel, at de paagjældende Personer skulle være bestjæftigede ved Arbeide for Andre, ogsaa her kommer til Anvendelse.

Med Hensyn til de ved Statens Redningsvæsen ansatte Personer skal man særlig bemærke, at Bestemmelsen i § 23 om, at Lovens ingen Anvendelighed finder paa Arbeidere, bestjæftigede ved Statsinstitutioner, forsaavidt den Paagjældende og hans Efterladte have Ret til Pension eller anden offentlig Understøttelse, medfører, at Redningsvæsenets Personale ikke kommer ind under Lovens, idet Ret til Understøttelse af Statskassen er tillagt de Tilstadedkomne og deres Efterladte ved Lovene af 26de Marts 1852 § 6, 4de Marts 1857 § 1, og 17de Marts 1882 § 2.

Til § 3.

At der er givet Afgang til for Indenrigsministeren at indanke den Afgjørelse, som af Sikringsanstaltens Bestyrer er truffen med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person efter sin økonomiske Stilling samt Bestaaenheden af den paagjældende Virksomhed falder ind under Lovens, er i Overensstemmelse med, hvad der efter nærværende Forslag gjælder om de øvrige til Bestyreren henlagte Afgjørelser, jfr. §§ 8 og 19.

Til § 4.

Med Hensyn til Forslagets Regel om, fra hvilket Tidspunkt Understøttelse tilkommer de Personer, som ved Ulykkestilfælde lide Legemsbestadigelse, henvises til ovenstaaende indledende Bemærkninger, idet kun tilføies, at man har anset det rigtigt at tilføie den nærmere Begrænsning, at forsaavidt den Tilstadedkomne ifølge Lov eller Kontrakt er berettiget til at beholde sin Hvyre, Løn eller lignende Indtægt til et senere Tidspunkt end det, hvorom der ellers vilde være Spørgsmaal, indtræder Retten til Understøttelse først fra dette Tidspunkt.

Til § 5.

Det af Kommissionen udarbejdede Lovforslag om anerkjendte Sygekasser tilsigtede

at gjøre det obligatorisk for de af det Offentlige støttede Sygekasser at yde Begravelseshjælp ved Medlemmernes Død. Som Følge heraf blev der i Kommissionens Lovforslag vedrørende Ulykkesforsikringen ikke Spørgsmaal om at tilføre de Forulykkede Begravelseshjælp, idet Sikringen af saadan Hjælp maatte falde indenfor den frivillige Sygdomsforsikrings Omraade. Det af Regjeringen forelagte Lovforslag om anerkjendte Sygekasser (§ 18) fordrer derimod ikke af disse Kasser, at de skulle yde Begravelseshjælp, og hvis Kasserne paatage sig Ydelsen heraf, tilflyder der dem i hvert Fald ikke noget Tilskud af det Offentlige til denne Del af deres Virksomhed. Naar Forholdet er dette, bliver det formentlig nødvendigt, at den Arbeidsgiverne paahvilende Forpligtelse til Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde — saaledes som det ogsaa er Tilfældet saavel efter den nyeste som efter den østerrigste Lov — omfatter Ydelsen af Begravelseshjælp, idet den de Efterladte paahvilende Begravelsesbetsning, der skal bestrides hurtigt og udkræver et større samlet Beløb, er en saa væsentlig Byrde for disse, at den fuldkommen saa vel som det blivende Afsvær af Forsørgeren maa anses som en Følge af Ulykkestilfældet, mod hvilken Arbeideren bør have Krav paa Sikring.

Da det vil være af særlig Betydning, at Begravelseshjælpen kan bestemmes saa snart efter Dødsfaldet som muligt, har man anset det heldigt i selve Lovens at fastslaa Hjælpen til bestemte Beløb, nemlig henholdsvis 50 Kr., 40 Kr. og 30 Kr., efter som den Forulykkede var bosat i Kjøbenhavn, i en af Kjøbstæderne, hvortil i denne Forbindelse regnes Handelspladserne, eller paa Landet. Disse Beløb ere de samme, som af Kommissionen ere anslaaede som de gennemsnitlige for den Sygekasserne efter Kommissionens Forslag paahvilende Begravelseshjælp, jfr. Betæntningens Side 37.

Af Kommissionen (§ 8) var Erstatning for Afsvær af Forsørgeren tillagt den Forulykkedes Hustru og Børn under 15 Aar, hvilket formentlig maatte forstaaes saaledes, at kun den forulykkede Mand's Børn havde Krav paa Understøttelse. Ligesaa vel som imidlertid den kvindelige Arbeider, der lider en Legemsbestadigelse, som forringer hendes Arbeidsevne, efter Lovens faar Ret til Understøttelse for sig selv, ligesaa vel synes hendes efterladte Børn, naar hun omkommer ved et Ulykkestilfælde under Arbeidet, at have Krav paa Sikring. Ganste de samme Grunde komme her i Betragtning som overfor de ved Mandens Død efterladte Børn. Dette er særlig klart, naar der tænkes paa den ugjeste